Tīna Bole, 11.CV

"Pēc mums nāks citi un to pašu teiks" (A.Čaks)

Logā redzu ēnu. Tā ir smalka, nemierīga un vērsta tieši manā virzienā. Es domāju, ka tā skatās uz mani. Vai tur tiešām kāds ir? Mani taču neviens neāzē? Es taču nemurgoju?

Divas dienas vēlāk es eju gar skapīšiem. Kaut kas skrāpē skaļi tās dzeltenās metāla durvis. Vai kāds man seko?

"Carpe diem," kāds klusi nomurmina.

"Carpe diem?" klusi pie sevis atkārtoju.

Pēkšņi atceros un diezgan skaļi iesaucos: "Ā! Es atceros! Tvert dienu!"

Cerams, manu nepārliecību un uztraukumu nesaklausīja. Varbūt beigsies murgs.

Pagāja atkal divas dienas. Sapratu, ka tā, kas mani vajā, ir tā nervozā ēna. Izdomāju, ka saukšu viņu par Zentu. Zenta, izrādās, min man uz pēdām. Vismaz es tā jūtu. Ik palaikam skudriņas pārskrien. Ārā taču ir septembris! Auksti man nav, tāpēc esmu diezgan pārliecināts, ka tā ir Zenta, jo mājās viņas klātbūtni nejūtu.

Bet vai viņa nevar par mani aizmirst? Es esmu, manuprāt, draudzīgs, čakls un pat nešpikoju! Kāda velna pēc es esmu šis izredzētais, šis upuris?

Labi! Kā ir, tā ir! Varbūt viņai, manai dārgajai Zentai, ir vientuļi. Domāju gan! Te ir diezgan plaši koridori un daudz logu. Tiešām daudz. Varbūt viņai īpaši vientuļi ir vērot mūs visus pagalmā, kamēr tā paliek skolā. Tas nu gan ir murgs! Varbūt viņa ir skolas gars? Vai spoks tomēr? Es ceru, ka ne spoks. Man vēl tomēr 2 gadi šeit jāizdzīvo.

Tā, lūk, domās iegrimis, kaut kā nokļuvu līdz skolas muzejam.

"Carpe diem, carpe diem!"

Atkal kāds čukst. Esmu novērojis, ka to dzirdu tikai vecajā korpusā. Šoreiz pat bija skaļāk. Vai ēna vēlas kaut ko vēl sacīt?

Lai tiktu skaidrībā, sāku šķirstīt visas grāmatas. Īstenībā te ir patiešām interesanti.

Visu, kas bija uz galda apskatīju, bet tur tikai teksts. Tiešām negribu lasīt. Bet te ir arī attēli. Izskatās, kā milzīgs albums būtu pienaglots pie sienas.

Es šķirstu un šķirstu, un atkal šķirstu. Nevienu neatpazīstu. Vai neviens no maniem skolotājiem šeit nav mācījies?

Un es atkal šķirstu.

Ko? Kas tas? Vienā no bildēm es redzu Zentu. Manu ēnu! Pat tajā pašā logā! Vai kāds no skolēniem arī redz Zentu? Nevaru saprast.

“Carpe diem.” šoreiz gan es pagriežu galvu.

Tā tur ir! Tā patiešām tur ir! Manu acu priekšā ir Zenta! Viņa arī skatās uz attēliem. Es jau tos izpētīju, bet arī paskatījos vēlreiz. Jutu, ka tā pietuvinās.

“Carpe diem.”

“Kādēļ tu to man saki?” beidzot es to varēju pajautāt.

“Skat, bildes.”

Darīju tā, kā viņa teica.

“Tuvāk. Vēl tuvāk. Tuvāk. Skaties to acīs, smaidā. Kas viņiem mugurā?”

Nezinu, ko viņa ar to domāja, bet skatījos. Izskatījās, kā tīri lāga džeki. Pat mazliet pasmaidīju. Liekas smieklīgu, ka klausu spoku.

Viņi izskatījās kā es. Tikai man formastērpa nav.

“Vai zini, kur viņi ir šobrīd?”

Pakratīju galvu, simbolizējot nē.

Viņa sāka: “Viņi guļ mūžīgo miegu. Viņi vairs nemodīsies.”

Vairs nesmaidīju.

“Viņi tolaik, tāpat kā tu un visi domāja, ka viss tikai sācies, viss vēl priekšā.”

Sāku domāt: “Varbūt tomēr skolā nemaz nav tik slikti.”

Pēkšņi lielā pieaugušo dzīve likās biedējoša. Pagriezos, lai jautātu, ko man darīt, bet Zentas tur vairs nebija. Vienkārši nebija. Puf!

Pārējos divus gadus viņu arī nejutu, neredzēju, bet izlaidumā gan kāds ātri paskrēja gar to logu. Varbūt arī kāds cits tagad viņu redz, jūt. Bet

viena lieta skaidra, savu laiku vairs neizniekoju un vidusskolas gadus izbaudīju uz pilnu klapi. Carpe diem! Tver dienu!

Edvards Kārkliņš, 12.EI

''Pēc mums nāks citi un to pašu teiks...''

Pa pustumšu gaiteni kādu brīdi gājis, tieku ieaicināts kabinetā, kura durvis aiz manis aizver plecīgs kungs tumši zilā uzvalkā. Telpā pirmajā acu uzmetienā nav nekā vairāk kā plats galds, uz kura stāv vien tukšu līniju lapu kaudze un pāris pildspalvu. Zinot savu uzdevumu, kuru esmu solījies pildīt cilvēkam, kurš mani šurp ataicinājis, sēžos pie galda un apskatu tukšās lapas un telpu sev apkārt.

Atsēžoties neērtajā koka krēslā, pamanu, ka istaba nemaz nav tik bezpersoniski tukša. No manis pa labi atrodas logs, kuram telpas slimnīcu atgādinošais, blāvais apgaismojums neļauj redzēt cauri. Pie sienām pielikti trīs fotorāmīši, kuros redzu sev pazīstamus cilvēkus. Vēl rakstīt nejūtos gatavs. Galu galā, īsti neapjēdzu, kas man tagad būtu jādara. Vēstule, kuru izvilku no savas pastkastītes pirms divām dienām, nebija diez ko detaļām pārbagāta. Zināju vien to, ka taisni šodien man pie šīs pelēkās biroju ēkas bija jāierodas, lai uzrakstītu atzīšanos. Nezinu par ko. Taču vēstules pazīstamais zīmogs un paraksts vēstules teksta apakšā liecināja par to, ka apšaubīt vēstules prasību nav iespējams. Tā nu paņēmu melno pildspalvu rokā un, uzrakstījis savu vārdu un parakstījies par manis rakstītā vaļsirdību un atbilstību patiesajiem notikumiem, apdomāju, kā lai šādu dokumentu iesāk rakstīt.

Nejūtos vainīgs, vismaz šodien nē. Tas, saprotams, nenozīmē, ka nācis citā dienā vai pat šonakt būtu gatavs sniegt citu atbildi. Tas drīzāk nozīmē, ka šodienas siltais laiks un steidzīgais rīts mani iepriecinājuši. Es nejūtos vainīgs. Tam tā vairs nevajadzēja būt. Ne apzināti, bet man tas viss bija no sirds apnicis. Gaiss, kuru nevar elpot, smarža, kura saindē, dziesmas, kas spiež nervus ārā no ādas un dod vēlmi pazust pilnībā. Kā minimums- par to padomāt un tad iziet nelielā vakara pastaigā. Suns ar to palīdz. Viņam pašam no sevis prasās savas domas un sajūtas likt kā uz delnas. Man nav tik viegli kā viņam, nav arī bijis. Kādreiz jau bija, bet tas jau ir tik sen, ka teju vairs neskaitās. Cita vaininieka es laikam neatradīšu un ne tikai šajā lietā. Argumentus savai aizstāvībai nespēju uziet, bet objektīvi paraudzīties uz citiem man nekad nav bijis viegli. Visi taču ir tik šķīsti un nevainīgi, ne mazākās, redzamās skrambiņas viņu pašvērtējuma

un sirdsapziņas stiklā. Es nedarīju vienmēr labu, centos būt savtīgs un devīgs, man pat tas izdevās, bet vilkme ir pārāk stipra, tas ir par vārāk viegli - neizrauties. Jebšu izrauties no apziņas, ka nekas nav mainījies, ka viss ir tāpat kā pirms mirkļa. Tā bija mana vaina, protams, ka bija. Man par to bija jādomā labi ja piecas sekundes, pirms spēju dot tik skaidru un nepārprotamu atbildi, bet ne jau es vienīgais. Kaut gan citiem tas šķistu mazticams, ka uz apsūdzēto sola sēdošais spēj būt par nevainīgu. Viņi visi tur bija, pat tas suns, kurš, tieši pirms aizgāju, prasījās uz ārā iešanu. Es esmu vainīgs, ka man rūp. Ka man rūpu, ka rūpu sev pašam tik ļoti, ka spēju ieskatīties sāpīgajam triecienam sejā un paiet vēl soli uz priekšu. Man rūp tik ļoti, ka nemanu, ka savā labā nedaru īsti neko. Savai mākslas studijai, savam sunim un savai vēlmei elpot dziļāk. Un man rūp tieši tik maz, lai es spētu piecelties no rīta, uzlikt smaidu vai savu mīļāko nedēļas dziesmu, lai būtu daļa no tā. Tieši to man vajag, un vajadzēs arī rīt, tāpēc nevainojiet mani! Neļaunojieties uz mani pārāk. Es to darīju tikai tāpēc, ka tas ir pārāk vilinoši šajā pasaulē. Es to darīju tikai tāpēc, ka gribu būt tur. Starp kokiem savā prātā, kuri mani ieskauj saules staros, spirgtā meža gaisā un saldā, dziļā miegā. Tas ir mans vienīgais motīvs un vienīgā dziņa, kuras spiests es devos prom, kuras spiests es esmu vēl te, un kuras spiests es šodien ierados šajā kabinetā. Tā nebija tava vaina, nebija arī manējā, ka tik izmisīgi strauji sākām virzīties turp, kur ceļa redzamā un apgaismotā daļa no krustojuma vidus pārvēršas nezināmā bet nomierinošā tumsā. Tā bija mūsu, bet tā ir jābūt. Es izcietīšu sodu, un kad tikšu ārā un tikšu mežā, uzrakstīšu tev vēstuli, un ar tumši zilu zīmogu apliecināšu, ka vainīgi esam mēs abi un sodu izcietām kopā. Pat ja ne vienā nodaļā, tad noteikti vienā ēkā.

Enīna Ventaskrasta, 12.CS

Mani spiež no visām pusēm. Bet tas nav slikti, ka spiež. Es atpazīstu apavu brendus pēc smakas vien. Un domāju, ka mani kolēģi jums to pašu teiks. Viņi ir gana līdzīgi man, mēs neesam īpaši interesants pulks. Viņi mūžīgi lien manās padusēs un neļauj man brīvam būt. Mēs daudz nerunājam savā starpā. Kā saka, darbs ir darbs. Un tad vēl darbs un darbs, un darbs, un darbs, un darbs, un darbs, un darbs un… Nē!!! Es vienkārši gribu izlauzties, atkratīties un bēgt, neskatoties atpakaļ un nemēģinot atrast racionālas atbildes uz saviem jautājumiem. Es jau jūtu, cik patīkami vēsa gaisa plūsma pārņems manus stūrus, kad tikšu ārā. Un cik daudz varēšu beidzot domāt tikai un vienīgi sev. Bet vai es vispār māku tā

domāt? Ko nozīmē domāt tikai sev? Es nesaprotu! Tik ilgi, gadiem ilgi, esmu uzskatījis sevi par tikai mazu daļu no kaut kā lielāka, svarīgāka. Par šūnu no auda, par audu no muskuļa, par muskuli no… nē, es nezinu. Es vispār vairs neko nezinu! Zinu to, ka mani kolēģi neskries man līdzi. Tas viņiem nebūs izdevīgi. It kā nekādas saistības nav parakstītas, tomēr es uztraucos par viņiem. Man manu kolēģu pietrūks! Viņi nezina, ko domāju, ko plānoju. Un ja nu mūsu laiks vispār drīz beigsies? Ja nu mūs visus kādu dienu vienkārši aizvietos? Ja nu pēc mums nāks citi? Un cik drīz viņi nāks, ja nāks? Un kur iesim mēs, ja iesim? Un ko viņi teiks? Vai teiks, ka arī spiež? Vai arī teiks, ka nav ko elpot? Ka stūri un paduses iespiestas nekustībā? Ka darbs un darbs, un darbs, un darbs? Vai viņi teiks to pašu? To pašu, ko es? To pašu, ko mani kolēģi? Nē, to pašu viņi neteiks, ko šobrīd saku es. Jo tieši šeit un tagad ar tieši šiem dēļiem esmu tikai es. -Grīdas koka dēlis 2.kabinetā